

стреля се с лъскави „кубурлуци“, дори старейшините му стоят прави. Споменава се и един отмиращ обичай - порязване петите на умрелия с бръснач и пробождане с игла, за да не вампиряса, обичай, който се среща в Северозападна България. Авторът съобщава с радост, че през 1840 г. свещеник Неделко забранил тая вредна практика.

В същата дописка е описано подробно мъжкото и женското белодрешковско облекло в с. Мокреш, характерно за този край. Женското облекло е двупрес-тилчено - състои се от вълненик, завеска. Съобщава се и за косичник - моминска украса за главата, направен от вълна с дължина до пояса, с цванцове и бабки (монети - б.м.). Мъжете са с белодрешковско облекло от аба, обточена с червени гайтани и червено сукно, а на главата си носят калпаци и по-малки калпаци (по всяка вероятност има предвид подкапник - б.м.).

Същият вестник посочва интересен факт, касаещ свещениците в Северозападна България, които се обличали в белодрешковско облекло. За разлика от другите мъже, техните касачета и клашници били обточени със сини гайтани, а на другите белодрешковци - с червен гайтан. За жените авторът даскал Танас пише, че те носят бял подкапник, върху който слагат бели кърпи, на краката - домашно тъкани бели калцуни със сини гайтани, а отгоре са с навуца и цървули. Авторът обявява, че в следващия брой ще публикува още материали за „женските труфила и за някои пъстрила по връхните дрехи“. Такъв материал обаче не се намери отпечатан.

За промени при сватбите в града четем във в. „Турция“ (бр. 52, 13 февр. 1871) под заглавие „За Видинската община и еснафите за ограничаване на големите разноски по сватбите“. Понеже сватбите във Видин траели по 10 дни и се правели много разноски - някои харчели 10 000 - 15 000 гроша, общината решила да промени тая практика. Съставен е специален устав заедно с еснафите в града: при загодяването (годежа - б.м) да няма никакви свирни; само 4 - 5 лица с един свещеник да занасят на годеницата едно кръсле (кръстче) или по една жълтица, дето ще ги почерпят с едно сладко. Забраняват се подаръци и нощни хора. Сватбите почват в събота без музика, освен в неделя след венчавката и завършват в 11.00 ч вечерта, без угощения и с едно хоро. В същото време авторът съветва госпожите, които са недоволни от тая организация да си създадат женско дружество и повече да се интересуват както от семейния си живот и от възпитанието на малките си рожби, така и да участват в „скорошното разбуждане“ на града.

Всички тези материали са извор за бъдещи по-задълбочени проучвания на Северозападна България като неделима част от развитието на българското общество през Възраждането.